

РЕШЕНИЕ

№ 1139

гр. Плевен, 01.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛЕВЕН, Х ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на пети юли през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана К. Тодорова Досева

при участието на секретаря МАРИНА Г. ЦВЕТАНОВА
като разгледа докладваното от Мариана К. Тодорова Досева Гражданско дело № 2023***30100262 по описа за 2023 година

Обективно кумулативно съединени искове с с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 1754,22 лв и чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 504,35 лв. и чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 55,00 лв.

Производството по делото е образувано по подадена искова молба от ***, ЕИК***, със седалище и адрес на управление: *** против Б. Х. К., ЕГН*****, гр.Плевен, ул.*** № ***, в която се твърди, че на 20.10.2010г. в гр.Плевен бил сключен Договор за потребителски кредит № ***г., между „Юробанк И Е/ф Джи България“ *** /Пощенска банка/, в качеството ѝ на Кредитор и Б. Х. К., ЕГН *****, в качеството му на Кредитополучател. Твърди, че по силата на този договор, Кредиторът отпуска на кредитолучателя потребителски кредит в размер на 2260лв. Твърди, че разрешен кредит е преведен по сметка с IBAN *** в банката на името на кредитополучателя. Твърди, че доказателство за превода е и банково бордеро № ***/22.10.2010г. за усвояване на кредит. Твърди, че предоставеният кредит е за пълно предсрочно погасяване на задължения по договор за кредит. Съгласно Договора за потребителски кредит от 20.10.2010г.. ответникът се е задължил да погасява задължението си на 110 месечни равни /анюитетни/ вноски ежемесечно, считано от 20/11/2010г., включващи главница и лихва, както следва: 33,97лв./тридесет и три лева и деветдесет и седем стотинки/ -

през първата година от срока на договора и 36,35лв./тридесет и шест лева и тридесет и пет стотинки/ - за всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита. Твърди, че крайният срок за издължаване на кредита е с дата 22/12/2019г. За усвоения кредит Кредитополучателят заплаща на банката през първата година от срока на издължаване на кредита фиксирана годишна лихва в размер на 12 %. За всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита. Кредитополучателят дължи на Банката годишна лихва в размер на сбора на Базовия лихвен процент на Юробанк и *** *** за потребителски кредит за съответния период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка в размер на 1,25/едно цяло и двадесет и пет стотни/ пункта. Към момента на сключване на договора базовия лихвен процент на банката е в размер на 12,75%. Годишният лихвен процент на разходите по разрешения кредит е в размер на 16,48%. Твърди, че след усвояване на кредита длъжникът е погасил част от дължимите вноски, след което е преустановил плащанията си. След преустановяване на плащанията останало непогасено вземане в общ размер на 2313,57лв., от които главница 1754,22лв., лихва за забава 504,35лв., такса за поддръжка на разплащателна сметка 55лв.

Твърди, че на основание сключен Договор за възлагане на вземания на вземания (цесия) от 18.01.2016г. и приложенията към него между „****“ ***, с ЕИК *** и „****“ ***, с ЕИК ***, задължението на Б. Х. К. с ЕГН *****, произтичащо от Договор за потребителски кредит № ***г., било изкупено от ***. Твърди, че в изпълнение на императивните разпоредби на чл.99 от Закона за задълженията и договорите, до длъжника било изпратено уведомление, че Кредитор спрямо него по отношение гореописаното парично вземане е „****“ ***. Уведомлението е изпратено на ответника по пощата с обратна разписка на посочения в Договора адрес. Писмото, съдържащо уведомлението за извършената цесия било изпратено на посочения в договора адрес: общ.Плевен, Плевен, ул.**** ***. Писмото било върнато в цялост, като причина за неполучаването му било отбелязано „непотърсено“. Твърди, че адресът е актуален, тъй като същият е посочен и в депозираното възражение. Моли да се има предвид факта, че с връчване на препис от исковата молба и приложенията към нея по делото, кредитополучателя получава уведомлението изходящо от „****“ *** /стар кредитор/ за извършеното прехвърляне на процесиите вземания, като става надлежно уведомен за извършената цесия, доколкото има възражения в тази насока. Съдът следва да зачете този факт по силата на чл.235. ал.3 ГПК.

Моли да бъде признато за установено, че Б. Х. К. с ЕГН *****, дължи на „****“ *** - гр.София, сумата 2313,57лв., от които главница 1754,22лв., лихва за забава 504,35лв., такса за поддръжка на разплащателна сметка 55лв., неизпълнено задължение по Договор за потребителски кредит № ***г., ведно със законната лихва за забава върху главницата, считано от датата на подаване на заявлението по чл.410 от ГПК в съда, до окончателното изплащане на сумата, както и направените по настоящето дело разноски, също така и направените в заповедното производство разноски.

В срока на чл.131 от ГПК, е подаден писмен отговор от ответника, в който взема становище за допустимост но неоснователност на предявения иск. Твърди, че е нарушено правилото на чл.99 ЗЗД, като ищеца не е представил доказателства, че ответника е получил уведомлението за цесията. Твърди, че по този начин не е знаел за смяната на кредитора. Прави възражение за изтекла погасителна давност за времето от 2016г. до датата на завеждане на исковата молба. Моли претенцията да бъде отхвърлена.

Съдът, като прецени събраните по делото писмени и гласни доказателства и съобрази доводите на страните, намира за установено следното от фактическа страна:

Видно от Договор за потребителски кредит №***г. между Юробанк И *** ** и ответника Б. Х. К. е сключен договор за потребителски кредит в размер на 2260 лв. Кредитополучателят се е задължил да погаси задължението си на 110 месечни равни /анюитетни/ вноски ежемесечно, считано от 20/11/2010г., включващи главница и лихва, както следва: 33,97лв./тридесет и три лева и деветдесет и седем стотинки/ - през първата година от срока на договора и 36,35лв./тридесет и шест лева и тридесет и пет стотинки/ - за всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита. Крайният срок за издължаване на кредита е с дата 22/12/2019г. За усвояния кредит Кредитополучателят заплаща на банката през първата година от срока на издължаване на кредита фиксирана годишна лихва в размер на 12 %. За всяка следваща година до крайния срок на издължаване на кредита. Кредитополучателят дължи на Банката годишна лихва в размер на сбора на Базовия лихвен процент на Юробанк и *** ** за потребителски кредит за съответния период на начисляване на лихвата плюс договорна надбавка в размер на 1,25/едно цяло и двадесет и пет стотни/ пункта. Към момента на сключване на договора базовия лихвен процент на банката е в размер на 12,75%. Годишният лихвен процент на разходите по разрешения кредит е в размер на 16,48%.

Видно от Договор за възлагане на вземания от 2016г. между „****“ ** и „****“ ** и Приложение към потвърждение за извършената цесия, по силата на който задължението на Б. Х. К., произтичащо от Договор за потребителски кредит от 20.10.2010г., е било изкупено от „****“ **.

Видно от представените по делото Пълномощни е, че цедентът „****“ ** е упълномощил цесионера „****“ **, както и „****“ да извършват уведомяване от името и за сметка на цедента на всички длъжници за прехвърлянето към „****“ ** на вземанията на Банката към конкретните длъжници, съгласно Договора за прехвърляне на вземания, както и да извършват всички необходими правни и фактически действия с оглед надлежното уведомяване на длъжниците по вземанията, предмет на Договора за прехвърляне на вземания.

До ответника е било изпратено Уведомление от адв.А. К.. – преупълномощена от „****“, в качеството му на пълномощник на „****“ ** и

на „****“ ***, с които ответника е бил уведомен, че, считано от датата на получаване на уведомлението кредитор спрямо него по Договор за потребителски кредит от 22.10.2010г., е „****“ ***. Видно от Известието за доставяне – обратни разписка, уведомлението не получено от ответника. Препис от пълномощните, както и уведомлението са приложени към исковата молба.

При така установеното от фактическа страна, съдът приема следното от правна страна:

Съдът приема, че договорът е изпълнен от страна на кредитора с факта на предоставяне на потребителския кредит. От ответника не се оспорва факта на получаване на кредита, а само са изложени възражения за погасяване по давност и за липса на надлежно съобщаване на цесията. Предоставянето на заемната сума се установява и от неоспореното Банково бордеро от 22.10.2010г./л.17 от делото/. Не са спорни между страните дължимите и незаплатени от ответника суми, които са в размер на 1754,22 лева главница по кредита, 504,35 лева възнаградителна лихва, съгласно уговорената в Договор за потребителски кредит от 20.10.2010г. Липсват твърдения и ангажирани доказателства от ответника по делото за заплащане на претендираните суми. Посочените обстоятелства дават основание на съда да приеме, че ответника е неизправна страна по Договор за потребителски кредит от 20.10.2010г. Няма спор още, че с Договора от 2016г. между „****“ *** и ищеца „****“ *** задължението на ответника, произтичащо от Договор за потребителски кредит от 20.10.2010г. е било изкупено от ищеца „****“ ***.

Спорно е надлежното уведомяване на длъжника за извършената цесия. Съгласно чл.99, ал.4 от ЗЗД, прехвърлянето има действие спрямо длъжника от деня, когато то бъде съобщено на последния от предишния кредитор. Безспорно се установи по делото, че процесното вземане е било прехвърлено на ищеца по силата на договор за възлагане на вземания от 2016г. и приложението към него. С факта на подписване на договора, съответно от постигане на съгласие за сключването му, вземането към ответника по Договора за потребителски кредит от 20.10.2010г. е преминало от предишния кредитор върху новия кредитор – ищеца, който става носител на вземането, което обстоятелство обуславя и наличието на материалноправната му легитимация. Ето защо, не може да се приеме, че прехвърлянето на вземането няма да породи действие по отношение на ответника. Разпоредбата на чл.99, ал.4 от ЗЗД не съдържа изискване за срок за съобщаване и форма за

съобщаване, като няма значение и начинът, по който цесията ще се съобщи от цедента на длъжника. Съобщаването може да бъде извършено по телефон, по телекс, по факс или писмено, като писменото съобщение не е задължително да бъде изпратено по пощата. Смисълът на съобщението е да се попречи длъжникът да престира на лице, което не му е кредитор, като, за да стигне до знанието му станалата цесия, е без значение формата на извършеното съобщение, защото тя не е условие за валидност. Действието на съобщението до длъжника се явява правнорелевантно единствено и само до това, че изпълнение с погасяващ ефект може да се направи единствено на цесионера. Задължението на стария кредитор да уведоми длъжника за извършеното прехвърляне се обуславя и от това последния да знае на кого в бъдеще следва да изпълни своето задължение. Преди да е направено такова уведомление, длъжникът може валидно да погаси задължението си и чрез плащане на стария кредитор. Безспорно е по делото, че ответника не е платил всички, дължими суми по договора за кредит в полза на който и да било от кредиторите. Съдът счита обаче, че той дължи изпълнение именно към ищеца, като приема, че съобщаването на извършеното прехвърляне на вземането е направено чрез връчването на заповедта за изпълнение на парично задължение, в която вземането е основано и на договора за цесия, посочен в нея, така и с получаване на препис от исковата молба и приложенията към нея, съдържащи и уведомление за прехвърляне на вземания. Действително уведомяването за цесията трябва да бъде извършено от стария, а не от новия кредитор. Допустимо е обаче предишният кредитор да упълномощи новия кредитор да извърши съобщаването до длъжника, като негов пълномощник. Според съда такова упълномощаване не противоречи на целта на нормите на чл.99, ал.3 и ал.4 от ЗЗД. Съгласно чл.36 от ЗЗД, представителната власт възниква по волята на представлявания, като нейният обем се определя според това, което упълномощителят е изявил /чл.39 от ЗЗД/ и няма ограничения по закон, свързани с уведомяването за цесията. Или, няма пречка старият кредитор да упълномощи новия кредитор да извърши уведомлението за цесията, в каквата насока е и съдебната практика /Решение №137/02.06.2015г., постановено по гр.д. № 5759/2014г., II г.о., ГК на ВКС/.

Съдът намира, че съобразно гореизложеното са доказани по основание и размер предявените иски за главница в размер на 1754,22 лв. и за лихва в размер на 504,35 лв.

Своевременно е направено възражение за погасяване на вземането по давност. По този въпрос е съществува противоречива практика и е образувано Тълкувателно дело № 3/2023 г. ОСГТК, по което няма постановено тълкувателно решение. В решение № 45 от 17.06.2020 г. по търговско дело № 237 по описа за 2019 г. на II ТО на ВКС е прието, че началният момент, от който започва да тече давностният срок за вземания за главница по погасителни вноски по договор за банков кредит е моментът на изискуемостта на съответната вноски. Мотивите са, че съгласно чл.114 ЗЗД началният момент на течението на давностния срок е моментът на изискуемостта на вземането на кредитора, тъй като тогава той може да търси изпълнение. Затова неупражняването на правото в рамките на давностния срок води до погасяване на правото на принудително изпълнение. Преобладаващата практика на ВКС обаче е в различен смисъл, съдържа се в решения №65 от 06.07.2018г. по т.д.№1556/2017г. на ТО, № 28 от 05.04.2012 г. по гр. д. № 523/2011 г. на III ГО, № 261 от 12.07.2011 г. по гр. д. № 795/2010 г. на IV ГО и е обобщена в решение №38/2019 по т. д. № 1157/2018 г. на II ТО на ВКС. Това решение е постановено по въпроса дали плащанията за главница по договор за банков кредит с погасителен план имат характер на периодични плащания с оглед приложното поле на кратката погасителна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, или е приложим общият петгодишен давностен срок по чл. 110 ЗЗД, изчисляван от датата на окончателния падеж/последната уговорена дата за окончателно издължаване на кредита/. В него е прието, че уговореното между страните връщане на предоставена в заем (кредит) сума на погасителни вноски не превръща този договор в такъв за периодични платежи, а представлява уговорка за изпълнение на задължението на части. Това становище съответства изцяло и на дадените с Тълкувателно решение № 3 от 18.05.2012 г. на ОСГТК на ВКС задължителни разяснения относно съдържанието на понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. ”в” ЗЗД. С оглед мотивите на тълкувателния акт и разгледаните в него примери за периодични плащания (вземанията на топлофикационни, електроснабдителни и водоснабдителни дружества, както и на доставчици на комуникационни услуги) се налага извода, че макар да са породени от един и същ факт, периодичните задължения са относително самостоятелни и че периодичността е характерна за престациите и на двете страни по договора (в посочените в тълкувателното решение примери повтарящото се задължение

на едната страна е за доставка на стоки и услуги през съответния период, а на другата страна – за заплащането на конкретно получените през този период стоки и услуги). По отношение на договора за кредит това изискване не е налице, тъй като нито задължението на банката-кредитор за предоставяне на уговорената сума, нито задължението на длъжника за връщането ѝ, е повтарящо се. Връщането на предоставената за ползване сума на погасителни вноски представлява по своята същност изпълнение на основното задължение на длъжника на части (чл. 66 ЗЗД). Ето защо приложима по отношение на това задължение е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита, а не кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „в“ ЗЗД, изчислена от датата на падежа на отделните погасителни вноски. Съществуващото противоречие следва да се счита за преодоляно посредством решаващите мотиви, съдържащи се в ТР от 21.01.2022 г. по т. д. № 5/2019 г. на ОСГТК на ВКС. В тези мотиви се утвърждава практиката на ВКС, че при разсрочването на едно парично задължение, което по естеството си е еднократно /плащане на цена, връщане на заем/, респ. при уговорката плащането да се извършва на вноски с различни падежи, не се касае за периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД. Приема се, че в този случай задължението се погасява на части, в интерес на длъжника и въз основа на изрично дадено съгласие от страна на кредитора, по аргумент от разпоредбата на чл. 66 ЗЗД. При договорите с периодично или продължително действие, през всеки период от време и двете страни по правоотношението престоират и за тях възникват относително самостоятелни задължения с отделни падежи, които имат общ правопораждащ факт, но не представляват части от едно цяло вземане. Обратното - при уговорка за разсрочване на части на едно по правило еднократно задължение, престоира само длъжникът, след като вече кредиторът е изпълнил, а този факт сам по себе си не е достатъчен, за да определи изпълнението като периодично. Поради това при постигнато съгласие плащането на дължимата сума да е разделено на погасителни вноски с падежи на определени дати, отделните вноски не стават автоматично сбор от отделни, периодично дължими плащания. Задължението продължава да бъде само едно и крайният срок за погасяването му е падежът на последната разсрочена вноска или моментът, в който е обявена предсрочната изискуемост. Следователно началният момент, от който започва да тече

давностният срок за вземания за главница и/или за договорни лихви по погасителни вноски по договор за банков кредит, за който не е обявена и респективно, настъпила предсрочна изискуемост, е датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита.

Настоящия състав възприема решението на преобладаващата съдебна практика, а именно, че приложима по отношение на задължението за главница и договорна лихва, предмет на настоящата претенция е общата 5-годишна давност по чл. 110 ЗЗД, изчислена от датата на уговорения краен срок за погасяване на кредита. Крайния срок за погасяване на кредита е 22.12.2019г. и до датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение, което поставя началото на настоящото производство /08.11.2022г./ не е изтекла 5-годишната погасителна давност.

С оглед всичко гореизложено, съдът намира предявените искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 1754,22 лв и чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 504,35 лв. за основателни и доказани в предявените си размери, поради което следва да бъдат уважени изцяло.

Искът с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 55,00 лв. се явява недопустим и в тази си част производството по делото следва да бъде прекратено, тъй като за посочената сума няма издадена заповед за изпълнение, нито са дадени указания за предявяване на иск за установяване на такова вземане. Без значение е факта, че такова сума е била заявена в заповедното производство. В случай, че съдът не се е произнесъл по цялото искане на страната, то същата е следвало в закования срок да иска допълване. До приключване на съдебното дирене доказателства за това в настоящото производство не са ангажирани, нито е направено искане за преминаване от установителен към осъдителен иск.

Съгласно Тълкувателно решение № 4/2013 на ОСГТК на ВКС, т.12. Съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422, респ. чл.415, ал.1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство. Съдът в исковото производство се произнася с осъдителен

диспозитив по дължимостта на разноските в заповедното производство, включително и когато не изменя разноските по издадената заповед за изпълнение. Съдът като съобрази задължителната тълкувателна практика са ВКС и основателността на предявените обективно кумулативно съединени искиви претенции в предявения си размер, ответника следва да бъде осъден да заплати направените разноски от ищеца по делото в заповедното производство в общ размер от 226,27 лв. съразмерно с уважената част на исковата претенция.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК, ответника следва да бъде осъден да заплати на ищеца, направените от него разноски в настоящото производство за държавна такса в размер на 73,90 лв. съразмерно с уважената част на исковата претенция и прекратената такава.

По изложените съображения съдът

РЕШИ:

ПРЕКРАТЯВА производството по гр.д.№ 2023443010 0262/2023г. по описа на РС-Плевен **В ЧАСТТА** за предявения иск с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.79, ал.1 ЗЗД, вр.чл.99 ЗЗД с цена на иска 55,00 лв., като недопустимо.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 от ГПК, вр.чл.79 ЗЗД, вр.чл.430, ал.1 ТЗ, вр. вр.чл.9 ЗПК, вр.чл.99 ЗЗД, по отношение на ответника Б. Х. К., ЕГН*****, гр.Плевен, ул.*** № ***, че **ДЪЛЖИ** на кредитора „***” ***, ЕИК *** със седалище и адрес на управление:гр. София, район ***, жк. “****”, ул. „*** № ***, сумата 1754,22 лева, представляващи главница по Договор за потребителски кредит № ***г., сключен с Юробанк И *** Е*** и прехвърлен с Договор за цесия от 2016г., за която е издадена заповед за изпълнение № 3150/08.11.2022 по ч.гр.д.2022***3010 5781/2022 по описа на РС-Плевен.

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК вр.чл.415 ГПК, вр.чл.430, ал.2 ТЗ, вр.чл.99 ЗЗД, по отношение на ответника Б. Х. К., ЕГН*****, гр.Плевен, ул.*** № ***, че **ДЪЛЖИ** на кредитора „***” ***, ЕИК *** със седалище и адрес на управление:гр. София, район ***, жк. “****”, ул. „*** № ***, сумата 504,35 лева, представляващи лихва за

периода от 22.12.2014г. до 08.11.2022г. по Договор за потребителски кредит № ***г., сключен с Юробанк И *** ЕАД и прехвърлен с Договор за цесия от 2016г., за която е издадена заповед за изпълнение № 3150/08.11.2022 по ч.гр.д.2022443010 5781/2022 по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Б. Х. К., ЕГН*****, гр.Плевен, ул.*** № ***, да плати на „***” ***, ЕИК *** със седалище и адрес на управление:гр. София, район ***, жк. “****”, ул. „*** № ***, **сумата от 226,27 лв.** направени разноси за производството по ч.гр.д.2022443010 5781/2022 по описа на РС-Плевен.

ОСЪЖДА на основание чл.78, ал.1 ГПК Б. Х. К., ЕГН*****, гр.Плевен, ул.*** № ***, да плати на „***” ***, ЕИК *** със седалище и адрес на управление:гр. София, район ***, жк. “****”, ул. „*** № *** сумата от 73,90 лв. направени по делото разноси за държавна такса.

Решението, в частта с която частично е прекратено производството по делото има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба в едноседмичен срок от съобщението пред Окръжен съд-Плевен.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Плевенския окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Плевен: _____